

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa R. B.

przeciwko P. O.

o odszkodowanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 listopada 2015 r.,

skargi pozwanej o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach
z dnia 22 lipca 2014 r., sygn. akt IX Pa 234/14,

**odmawia przyjęcia skargi o stwierdzenie niezgodności z
prawem prawomocnego wyroku do rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 22 lipca 2014 r. Sąd Okręgowy w Katowicach w sprawie z powództwa R. B. przeciwko P. O. o odszkodowanie, oddalił apelację pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w Sosnowcu z 11 lutego 2014 r., którym zasądzono od pozwanej na rzecz powódki 4.926 zł tytułem odszkodowania oraz 247 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu.

Wyrok Sądu Okręgowego pozwana zaskarżyła w całości skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Skargę oparto na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego: (-) art. 60 k.c. i art. 65 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p. przez niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, że zachowanie powódki – w szczególności przyjmowanie wynagrodzenia,

niedomaganie się świadectwa pracy, wysyłanie zwolnień lekarskich po upływie terminu wypowiedzenia – nie ujawniało w sposób dostateczny woli wyrażenia zgody na cofnięcie wypowiedzenia, a tym samym nie można go było uznać za oświadczenie woli w przedmiocie wyrażenia zgody na cofnięcie wypowiedzenia; (-) art. 8 k.p. przez jego niezastosowanie (błąd subsumcji) w przedmiotowej sprawie, mimo że zaistniały ku temu przesłanki, albowiem zachowanie powódki względem pozwanej stanowiło naruszenie zasad współżycia społecznego i z tego względu nie zasługiwało na ochronę prawną. Jako przepisy prawa, z którymi zaskarżone orzeczenie jest niezgodne pozwana wskazała art. 60 k.c. i art. 65 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p. oraz art. 8 k.p. Wniosła o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 424⁹ k.p.c. Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, jeśli skarga jest oczywiście bezzasadna. Bezzasadność skargi jest oczywista, gdy już z jej treści, bez głębszej analizy i jurydycznych dociekań, wynika, że nie zostałaby uwzględniona, czyli Sąd Najwyższy oddaliłby ją (postanowienia Sądu Najwyższego: z 13 października 2011 r., II BP 10/11 r., niepubl.; z 26 sierpnia 2008 r., III BP 3/08, OSNP 2010 nr 1-2, poz. 13). Oceny, czy skarga jest „oczywiście bezzasadna” należy dokonywać w powiązaniu z pojęciem „niezgodności orzeczenia z prawem” (art. 424⁵ § 1 pkt 3 i 6 k.p.c.). Orzeczenie niezgodne z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. to orzeczenie, które jest sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 12 maja 2010 r., I BP 2/10, niepubl.). W sytuacji, gdy z bezpośredniego oglądu sprawy wynika, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia byłaby oddalona, trzeba przyjąć, że jest ona oczywiście bezzasadna w rozumieniu 424⁹ k.p.c.

(postanowienia Sądu Najwyższego: z 22 sierpnia 2013 r., II BP 5/13, niepubl.; z 26 sierpnia 2008 r., III BP 3/08, OSNP 2010 nr 1-2, poz. 13).

Zarzuty skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia dotyczące naruszenia prawa materialnego muszą być oparte na faktach ustalonych przez sąd, a nie powoływanych przez stronę (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 20 września 2007 r., II CNP 87/07, LEX nr 487545). Pozwana podniosła zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 60 k.c. i art. 65 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p. Zauważyć należy, że reguły wykładni oświadczeń woli należy stosować nie tylko do ustalenia treści złożonych oświadczeń woli, ale także do stwierdzenia, czy dane zachowania stron stanowią oświadczenia woli (wyrok Sądu Najwyższego z 22 czerwca 2006 r., V CSK 70/06, OSNC 2007 nr 4, poz. 59). Zgodnie z ustalonym stanowiskiem orzecznictwa i doktryny, z faktów konkludentnych można wyprowadzić wniosek co do treści oświadczenia woli tylko wtedy, gdy fakty w sposób niebudzący wątpliwości wskazują na wolę składającego oświadczenie (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 16 stycznia 2013 r., II CSK 302/12, LEX nr 1288635), co dostrzega w skardze sama skarżąca. W świetle niezakwestionowanych ustaleń faktycznych takiej oczywistej sytuacji w niniejszej sprawie, wbrew twierdzeniom skarżącej, jednakże nie ma. Przeciwnie, Sąd logicznie w oparciu o przyjęte ustalenia faktyczne uzasadnił, że powódka nie wyraziła zgody na cofnięcie przez pracodawcę oświadczenia woli o wypowiedzeniu umowy o pracę.

Powoływanie się w podstawach skargi na naruszenie art. 8 k.p. jest także oczywiście bezzasadne. Wskazany przepis zawiera klauzulę generalną (zwrot niedookreślony) i w związku z tym ocena jego zastosowania jest ściśle uzależniona od całokształtu występujących w sprawie okoliczności (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2003 r., I PK 558/02, OSNP 2004 nr 16, poz. 283; postanowienie Sądu Najwyższego z 7 stycznia 2014 r., I PK 272/13, LEX nr 1646072) oraz nie może służyć do przeprowadzania analizy, czy niezgodność orzeczenia z tym przepisem ma charakter kwalifikowany, elementarny i oczywisty w rozumieniu art. 424⁴ k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 14 maja 2009 r., I BP 4/09, niepubl.).

Z tych względów na podstawie art. 424⁹ k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

